

Roman Brat

Ilustroval Bystrík Vančo

Albatros

Rozprávka o veštcovi a starej krivde

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Roman Brat

Rozprávka o veštcovi a starej krivde – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Albatros

Roman Brat

ROZPRÁVKA O VEŠTCOVI A STAREJ KRIVDE

Ilustroval Bystrík Vančo

Albatros

**Tento projekt finančne podporil
Fond na podporu umenia**

Text © Roman Brat, 2017
Illustrations © Bystrík Vančo, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0177-8
ISBN e-knihy 978-80-566-0233-1 (1. zverejnenie, 2017)

I.

Najkrajšie príbehy vznikajú doma

Príbeh, ktorý som sa vám rozhodol porozprávať, deti, sa nestal vo svete, kdesi v cudzej krajine, kde žijú trochu iní ľudia, než sme my, behajú čudesné zvery a poletujú vtáky veľké ako chyže. Nebude o exotických mestách, nevidaných palácoch, púšťach či dvojhrbých ťavách. Ani o zázračných lampách, lietajúcich kobercoch či všemocných džinoch. Tento príbeh sa udial u nás, priamo za našimi humnami, na miestach, čo sú nám známe, lebo sme tam už boli alebo sme o nich aspoň počuli. A bude oveľa prostejši. O nešťastnom Jankovi, ktorý na tomto svete ostal sám, o láskavých plamienkach a zlostných plameňoch, o nenásytnom gazdovi, a takisto o tajuplných veštbách, čo začali naprávať krivdy tejto zeme.

Že radšej predsa len čítate o niečom cudzokrajnom? Že tie naše veci sú len také obyčajné? Neverte a bežte sa spýtať svojich mám. Potvrdia vám, že najkrajšie príbehy vznikajú doma. Veď vám ich samy rozprávajú.

II.

Ako sa plamene rozhodli pomstít'

Svetlo ohňa preťalo tmu. Znenazdajky, z ničoho nič. Najprv len tak nespelo, sotva badateľne, no o malú chvíľu sa rozlialo po okolí ako potok, čo sa zjari zvykne vyškriabať z koryta a postaví do pozoru celú dedinu.

Aj tentoraz to tak bolo. Žiar i hukot vytrhli ľudí zo spánku, keď nič netušiaci čerpali silu do nasledujúceho dňa. Rozospatí muži i ženy pribehli s vedrami vody a dali sa naháňať splašené plamene. Tu jeden červený vyskočil na okno a jemu podobný na strechu. Tam sa jeden modrý zavesil na dvere a iný zas olizo-

val brvná zadnej steny. Ľudské ruky brali vedro za vedrom, liali vodu ako o život, no plamene sa do dreva zahryzli, akoby týždeň nejedli. Niektorí ľudkovia by aj odprisahali, že počuli, ako slastne mľaskajú, ako hučia spokojnosťou, výskajú a hvízdajú. Bol to nerovný boj. Čím viac muži so ženami liali vodu, tým urputnejšie plamene tancovali a hltali chutné drevo chalupy. Voda akoby im ani neubližovala, len sem-tam zasyčali a ďalej skákali z trámu na trám.

Nakoniec to trvalo len chvíľu, ani nie toľko, aby sa starenka Marka od vedľa stihla za Janka a jeho chalupu dobre pomodliť. Padla ako podľatá. Zhorela do tla a plamene, ako rýchlo prišli, tak rýchlo sa aj stratili. Akoby z ničoho nič zmizli, prepadli sa do horúcich pekiel a ostal po nich len štiplavý pach zhoreniska.

Rozospatý a začudovaný Janko si neveriacky pretieral oči. Zrejme mu ešte celkom nedochádzalo, čo sa stalo. Že by sa mu snívало a máтали ho zlé sny? Nie, nie, veď musel uskakovať, aby ho žeravé brvno nezavalilo, keď si chcel z domu narýchlo zobráť nerozlučnú kamarátku harmoniku. Veru, nijaký sen, nijaké vidi-ny! Plamene mu dočista zhltnú dom a jeho takmer pripravili o život. *Ktovie, prečo sa tak rozzúrili, hŕtal. Veď im nič zlé neurobil. Iba ak...* Janko si spomenul, ako minulý týždeň videl na jarmoku hltačov ohňa. Boli dvaja a obaja v turbane ako Turci. Jeden väčší a mocnejší a druhý asi jeho syn. Také chlapčisko do pol pása nahé s maľovanými ornamentmi na rukách. Mali veľký úspech, lebo hltali oheň ako maliny. Ľudia nechceli veriť vlastným očiam, a keď hltači skončili svoje vystúpenie, nútili ich, aby číslo zopakovali. A tak obaja zhltnú oheň ešte dva razy. Usmievali sa pri tom a všetkým posielali vzdušné bozky. Keď sa Janko celý uveličený vrátil domov, hneď naložil do pece. Nevedel sa dočkať. Aj on chcel byť hltačom, aj on túžil ľudí v dedine zabávať. Po chvíli sa mu videlo, že plamene sa už rozhoreli a preskočili aj na tie väčšie triesky. Jednu z nich vybral. Blčala o niečo menej ako fakľa na jarmoku, myslel si, že sa mu nič nemôže stať. Neotáľal, neváhal a vložil si ju rovno do úst. V tú ranu myslel, že zomrie. Od bolesti, ale aj preto, že mu jazyk razom opuchol a nemohol dobre dýchať. Nikdy v živote nič podobné nezažil. Darmo si lial studenú